

[f2va] *Hoe Galien den coninck Pinaert versloech, ende hoe hy zijn
lichaem in een riviere werp.*

[29]

Terstont als die Sarazijn gheint hadde sijn clachte van den drye conincx sonen die Galien verslaghen hadde, is coninck Pinaert wel ghewapent gheseten op een goet peert dat seer machtich was ende rasch om loopen, dwelck hi so fellick metten sporen sloech dat hem dbloet tallen ziden af liep, sonder eenich toeven ridende tot opt velt daer Galien zijns verwachte, soe verstoort sijnde dat hy meende verwoeden om de drie conincx kinderen die Galien verslaghen hadde, swe[f2vb]rende bi sinen god Mahon dat hy die wreken soude, ende is ter plaetsen comen dair hem Galien verwachte, die seer luyde tot hem riep, segghende: “Pinaert, heere, waer hebdi so lange ghetoeft?”

“Bi Mahon, dat salick u segghen,” sprack Pinaert. “Ick heb dese morgenstont so grooten vaeck ghehat dat ick slapen moeste. Ick meen dat noyt mensche meerder vaeck en hadde!”

“Waerachtelijcken,” sprack Galien, “ick sal u wel wecken eer wy van malckanderen scheyden selen.”

Doen reden sy teghen malckanderen mit grooter onghenadicheyt ende raecten deen dander so fellijcken metten lancen in die [f3ra] scilden stekende datsy die doerstaken, ende souden malckanderen hebben doersteken en hadden de halsberghen niet so fijn gheweest. Pinaert die verhit was ghelijck enen leeu, track sijn sweert ende verhief sinen arm op Galien, eenen so swaren slach slaende dat wonder was dat hi hem niet vanden lyve en beroofde. Ende Galien, die Floberghe in die hant hadde, sloech hem wederom dat het vier uut sinen helm spranck, des si onderlinghe eenen fellen dootlijken strijt beghonnen, alsoe groot dat noyt man desghelijcke en sach, malckanderen soe veel slaghen ghevende dat elcken hadde moghen ontfermen diet ghesien hadde.

Ende dair si aldus fellijcken vechtende waren, wort Galyen siende vijfthien ghewapende Sarazinen te peerde met lancen, die quamen om Pinaert te helpen. Doen liet hy af van vechten ende sprack tot Pinaert, segghende: “Om Godswyl, heere, segt my uwe meyninghe. Siet, ghinder coemt van u volck om u te helpen. Hebdi mi verraden? Dat en ware gheen eelmans werck!”

Ende also Pynaert sach, en [a]ntwoerde hy niet een woert maer sloech sijn peert mit sporen, seer haesteliken tot hemlieden ridende, ende geboot henlieden wederom te keeren oft hi souse alle vanden live berooven.

“Heere,” antwoerden si, “wi comen u hulpen!”

“Ghaet! Dat u Mahon schenden moet,” sprack hi. “En heb ick u ghisteren nyet bevolen dat ghy niet comen en sout voer dat ick om u quame? Want dese en heft gheselschap noch hulpe, ende ick hebbe hem gheloeft dat wi twee lijf teghens lijf den strijt volinden selen.”

Mittien bestont hi op hemlieden te slane, ende sy keer[f3rb]den seer ghestoort wederomme.

Die wijl dat Pinaert sijn volck wederom keeren dede, sloich Galien eenen grooten stock van eenen wylden appelboom, want hi wel mercte dat hem sijn sweert gheensins en profiteerde noch dat hi den fellen Sarazijn niet verwynnen en soude ten ware dat hi eenen anderen stock hadde. Doen fautsoeneerde hy den stock in sulcker manieren dat hy dien na sijnder belieften ghebruycken mochte, swerende dat hi Pinaert gheven soude eenen so grooten slach oft drie oft viere oft soe vele als hem goet dochte om hem ter doot te bringhen, na dien dat anders niet gheschien en mocht, “want ick en sach noyt hertter vleesch,” sprack hi, “dan sijn vermaledijt vleesch es!”

Als Galien sinen stock ghefautsoenneert hadde, sach hi Pinaert seer hastelijcken wederomme comen, die tot him sprack, segghende: “En heb ick mijn ghelofte niet ghehouden? Ben ick u niet ghetrouwe dat ick wederom heb doen keeren mijn volck?”

“Ja ghy,” sprack Galien, “ghy sijt een man van eeren. Na dien ghi we[d]eromme commen sijt, wil ick met u rekenen, want by mijn kersdom, ick sal u desen dach mijn ghelach betalen met desen groten groenen stock!”

Als Pinaert hoorde dat hem Galien dreychde, hadde [hi] dies grooten thoren, swerende bi Mahon, sinen grooten god, dat hy eer langhe spacie sijn neven wreken soude. Doen sloech die Sarazijn vol wreetheden sijn peert mit sporen, so fellijcken teghen Galien ridende dat hien meende borsten, ende sloech hem so grooten slach op sinen scilt datti dien in tween cloofde ende meer dan tweehondert maelgien uut sinen halberch ter eerden vielen. [f3va] Seer vervaart was Galien op die tijt, maer met grooten moede thoonende dat hi niet bloede en was,

trat hi neven Pinaert, sijn ooghen ten hemel slaende ende sprack:
“Jhesu Criste, waerachtich God, ic bid U, verleent mi stercheyt ende
cracht dat ick desen ongheloovighen Torck verslaen mach!”

Met dien verhief hi den clippele ende sloech Pinaert eenen so swaren
slach op sinen aerm daer hi tswert met hiel, dat hem tswert uut den
handen viel. Van den welcken Galien seer blyde was, in spotte tot hem
segghende: “Wairachtelick, ick en vreesse u heden meer na dien ghi u
sweert verloren hebt.”

Als Pinaert sijn sweert ter eerden ghevallen sach, waende hy van
quaetheden ontsinnen, ende hy bucte om sijn sweert met den handen
vander eerden te grijppen. Ende Galien ghaf hem van achtere een soe
swaren slach op den helme dat hem dbloet ter vizieren uutliep. Ende
hi verhaelde sinen slach, met selcken kracht slaende dat hi den helm
heel caetceerde, so dat hem de ooghen uten hoofde spronghen ende
viel ter eerden doot.

Als Galien sach dat hy ter eerden ghevallen was, is hi terstont van den
peerde ghespronghen ende heeft Pinaert op synen hals ghenomen
ende heeft hem gheworpen in eene riviere dye daer neven stont, tot
hem segghende: “Pinaert, nu bayt u in dees riviere. Ick wedde dat u
desen dach gheen Sarazijn noch niemant van u vryenden sien en sal
ten zi datsi u hier comen visschen.”